

Στην Ινδία με την Αγία Γαβριηλία

[/ Γνώμες](#)

«Όλοι με άγχος! Τι τρέχει εδώ; Κάτι τι... Χάθηκε η έννοια της Χαράς. Είναι πολύ σοβαρό! Εκεί στην Ινδία, περιμένουν τον Χριστό και μ' αυτήν την αναμονή περιμένουν χαρούμενα...». Τα λόγια της Αγίας Γαβριηλίας, της ιεραποστόλου της Ινδίας, πριν από 70 τόσα χρόνια, είναι ακόμη και σήμερα επίκαιρα. Και πραγματικά ήμασταν συνταξιδιώτες νοερά με την Αγία Γαβριηλία, κατά το ιστορικό επίσημο ταξίδι στην Ινδία, της προέδρου της Βουλής Αννίτας Δημητρίου και κοινοβουλευτικής αντιπροσωπείας, Νίκου Τορναρίτη, Άριστου Δαμιανού και Χριστιάνας Ερωτοκρίτου, το οποίο κάλυψε δημοσιογραφική αποστολή του ΡΙΚ. Διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας την «Ασκητική της Αγάπης», το σπουδαίο βιβλίο για τη ζωή και τη δράση της Αγίας και ταξιδεύοντας για λίγες μέρες στο «χάος» του Νέου Δελχί, είναι σαν να μην πέρασε μια μέρα, από την εποχή της Αγίας, στις συμπεριφορές και την κοσμοθεωρία των ανθρώπων. Κουβεντιάζοντας με αξιωματούχους και απλούς ανθρώπους του μόχθου και παρακολουθώντας από το παράθυρο του λεωφορείου την «τρέλα» της πόλης, είναι σαν να βλέπεις νοερά τις καλές περιπέτειες της Αγίας Γαβριηλίας.

Η πρόεδρος της Βουλής Αννίτα Δημητρίου, σε όλες τις επίσημες αποστολές στο εξωτερικό, συμπεριλαμβάνει και επισκέψεις σε ευαγή ιδρύματα, σε χώρους φιλοξενίας παιδιών, ασθενών και άλλων βασανισμένων ανθρώπων. Στην Ινδία αυτό ήταν απαγορευτικό, αφού οι συνθήκες υγιεινής είναι πάρα πολύ δύσκολες. Ωστόσο, σε μια στάση της αυτοκινητοπομπής, ένας μικρός ζητιάνος έτρεξε κοντά της, ζητώντας βοήθεια και δείχνοντας ένα πρόβλημα στο πόδι του. Με μεγάλη προσοχή, η ομάδα αγόρασε πολλά φαγητά και χυμούς, τα οποία πρόσφερε στο

παιδί, το πρόσωπο του οποίου κυριολεκτικά έλαμψε. Ήταν μια απρόσμενη συνάντηση χαράς, σίγουρα πολύ μεγαλύτερη στην κυπριακή αποστολή. Η γλώσσα δεν είχε καμία σημασία, ούτε αποτέλεσε εμπόδιο.

Η απρόσμενη αυτή συνάντηση με το παιδί, θύμιζε ανάλογες συναντήσεις της Αγίας Γαβριηλίας. Κάποτε περιμένοντας την άφιξη ενός τρένου, πήγαν παιδιά και ζητούσαν βοήθεια. Έβγαλε καραμέλες από την τσέπη της και τους πρόσφερε. Αμέσως έτρεξαν πολλά παιδιά και ζητούσαν καραμέλες. Έλειψαν και αναγκάστηκε να αναποδογυρίσει τις τσέπες της, για να πεισθούν. Τότε μερικά παιδιά ανέβηκαν σε ένα δέντρο, έκοψαν ένα μάνγκο και το πρόσφεραν στην Αγία. Τότε όλοι οι ενήλικες σηκώθηκαν και χαιρέτησαν με τον παραδοσιακό τρόπο της Ινδίας, την Αγία Γαβριηλία, λέγοντας ότι όταν σου προσφέρει κάτι ένας ζητιάνος, στην παράδοσή τους, σημαίνει ότι ο Θεός σου κάνει δώρο και σε ευλογεί. Φαίνεται ότι το αντίδωρο, στο δώρο προς το μικρό παιδάκι, από την κυπριακή αποστολή, ήταν το ίδιο ταξίδι στην Ινδία, αφού κανείς δεν αρρώστησε, παρά τις ορδές των κουνουπιών και την ασχήμια του χώρου.

Η Αγία Γαβριηλία μίλησε κάποτε για τη συνάντησή της μ' έναν ξένο ιεραπόστολο στην Ινδία, ο οποίος την επέκρινε ότι δεν είναι καλή Χριστιανή, αφού δεν γνώριζε τη γλώσσα των Ινδών, έστω και αν η ίδια μιλούσε άπταιστα άλλες πέντε γλώσσες. Η Αγία του απάντησε ότι «δεν προφθαίνω να μάθω, γιατί πηγαίνω από τόπο σε τόπο, κι ώσπου να μάθω μια διάλεκτο, με φωνάζουν αλλού. Μαθαίνω μόνο το καλημέρα-καλησπέρα. Τίποτε άλλο». Και ετοιμόλογη καθήλωσε τον ξένο ιεραπόστολο. «Α! Ξέχασα να σου πω. Εγώ έχω πέντε γλώσσες! Η πρώτη είναι το χαμόγελο. Η δεύτερη είναι τα δάκρυα. Η τρίτη είναι το άγγιγμα. Η τέταρτη είναι η προσευχή. Η πέμπτη είναι η αγάπη. Με αυτές τις πέντε γλώσσες γυρίζω όλο τον κόσμο! Έτσι είναι. Μ' αυτές τις πέντε γλώσσες γυρίζεις όλη τη Γη και είναι όλος ο κόσμος δικός σου. Όλους τους αγαπάς το ίδιο. Ασχέτως θρησκείας και έθνους. Ασχέτως με όλα. Παντού υπάρχουν Άνθρωποι του Θεού. Και δεν ξέρεις αυτός που βλέπεις σήμερα, εάν αύριο δεν θα είναι Άγιος...».

Για την ιστορία, η Αγία Γαβριηλία, ύστερα από θείο μήνυμα και με τάμα να μην έχει ούτε μία δραχμή στην τσέπη, μετέβη στην Ινδία το 1954. Παρέμεινε για πέντε χρόνια και όλα τα άφηνε στην πρόνοια του Θεού. Περιέθαλπε και βοηθούσε λεπρούς και ασθενείς, χωρίς ποτέ να αρρωστήσει από τις φοβερές ασθένειες. Ποτέ δεν μιλούσε σε άλλους για τον Χριστό, αν δεν της το ζητούσαν οι ίδιοι. Ωστόσο, συνέβαλε ώστε πολλοί άνθρωποι να βαπτιστούν ορθόδοξοι. Γύρισε τον κόσμο, ύστερα από προσκλήσεις, μιλούσε για την Ορθοδοξία και άφηνε τα πλήθη «άλαλα», όπως μαρτυρούν όσοι την παρακολούθησαν. Ακολούθως έγινε μοναχή στα Ιεροσόλυμα και τελικά μετέβη στην Ελλάδα, όπου άφησε την τελευταία της πνοή

στη Λέρο, σε ηλικία 95 ετών. Συχνά-πυκνά έλεγε ότι οι άνθρωποι, μόνο τρία πράγματα χρειαζόμαστε: «Πρώτο πίστη, δεύτερο πίστη, τρίτο πίστη...».

Παναγιώτης Καπαρής

Πηγή: kathimerini.com.cy